

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno MCCCXVI. ad annum MCCCCXXIII.

Parisiis, 1644

Epistola VI. Ioannis Papae XX. Ad Episcopvm Pragensem. De processu
Ioannis papae contra Ludouicum regem Romanorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15653

lectionem exactoremque huiusmodi fuerint deputati, quique defecerint in solutione dictæ decimæ in terminis supradictis, vel in collectione & exactione huiusmodi fraudem forsitan vel malitiam adhibuerint, excommunicationis sententiam auctoritate præsentium promulgamus: a qua post satisfactionem debitam per aliquem ex vicinioribus episcopis, excommunicationis sententia non ligatum, gratiam & communionem apostolicæ sedis habentem, facta sibi fide de satisfactione huiusmodi, possint absolutionis beneficium obtinere. Datum Auinionē Kalendis Iunii, pontificatus nostri anno nono.

EPISTOLA VI.

IOANNIS PAPÆ XX.

AD EPISCOPVM PRAGENSEM.

De processu Ioannis papæ contra Ludouicum regem Romanorum.

Ioannes episcopus, seruus seruorum Dei, venerabili fratri episcopo Pragensi, salutem & apostolicam benedictionem.

AD obuiandum damnandis Ludouici olim Bauariæ ducis, excommunicati hæretici & schismatici ausibus, & fidelium partium Alemanniæ periculis imminentibus occurrendum, pridem certum processum de fratrum nostrorum consilio, præsentē multitudinē copiosā fidelium, habuimus; cuius tenor sequitur in hæc verba. *Ioannes episcopus, seruus seruorum Dei, ad certitudinem præsentium, & memoriam futurorum.* Dudum peruersis & damnandis Ludouici olim Bauariæ ducis, & discorditer in regem Romanorum (sicut dicebatur) electi, conatibus, quem adeo ambitio cæca succenderat, quod eius electione per sanctā Romanam ecclesiam (ad quam cuiuscumque in regem Romanum electi, & electionis de ipso factæ approbatio & admissio, vel reprobatio vel repulsio pertinere dinoscitur) non admissa, nec eius approbata persona, nomen & titulū regium vsurpare præsumpsit temere, seque immiscere administrationi regni & imperii, ac hæreticis & rebellibus fauorem, auxilium & consilium contra sanctam ecclesiam impertiri, volentes remediis salubribus obuiare, eundem Ludouicum per nostrum edictum publicum, cum

Bulla Ioannis papæ XX. contra Ludouicū imperatorem.

ad ipsum tutus nequaquam pateret accessus, sub virtute obedientiæ, ac excommunicationis pœna, de fratrum nostrorum consilio monuimus, vt a præmissis intra certum sibi tunc præfixum terminum omnino desisteret, administrationem eandem, quousque per ecclesiam ipsam approbatus & admissus existeret, nullatenus resumpturus, sed reuocaturus penitus (prout esset sibi possibile) cum effectu, quæcumque de facto fuerant per ipsum in contrarium attentata: vniuersis prælatis, & aliis quibuscumque personis ecclesiasticis & sæcularibus, nec non communitatibus & vniuersitatibus, sub magnis pœnis spiritualibus & temporalibus, districtius nihilo minus iniungendo, vt eidem Ludouico nullatenus circa præmissa parerent vel intenderent quoquo modo, nec eidem præstarent auxilium, consilium super his, vel fauorem: Non obstantibus fidelitatibus, aut aliis quibusuis iuramentis eidem præstitis, aut obligationibus, colligationibus, confœderationibus, societatibus, & pactioibus, sub quacumque forma, vel expressione verborum cum ipso initis, etiamsi essent iuramentis vel adiectione pœnarum vallatæ: quæ omnia nulla, cassa & irrita esse de fratrum eorundem consilio declarauimus; quatenus de facto processerant, nulla, cassa, & irrita duximus declaranda. Et quia prædictus Ludouicus huiusmodi & aliis diuersis monitionibus, mandatis, & præceptis nostris parere contempsit, damnabiliter deteriora (tamquam datus in sensum reprobum) iugiter committendo, primo excommunicationis sententia innodatus extitit, ac subsequenter culpis ipsius excrementibus, & contumaciis eius adauctis, iure priuatus, si quod sibi ex electione prædicta fuerat ad regnum vel imperium quomodolibet acquisitum. Deinde vero eo excessus excessibus cumulante, ducatu Bauariæ, ac omnibus priuilegiis, tam apostolicis, quam imperialibus, ac bonis & feudis omnibus, quæ ab eadem Romana vel quibusuis aliis ecclesiis, aut imperio obtinebat, per diuersos processus nostros diuersis temporibus habitos, de fratrum eorundem consilio, iusto iudicio nudatus extitit & priuatus. Et demum, quia Pharaonis imitatus duritiam, & contemnens omnem sanctæ matris ecclesiæ disciplinam, nulla correctionis ostendit indicia, sed potius

hæreticis & hæreticalibus intendens dogmatibus, ac hæreticos quos in suum admisit consortium, eorumque hæreses & errores defendendo, se ostendit hæreticum manifeste, debitis seruatis solennitatibus, primo fautor hæreticorum declaratus, & subsequenter de crimine hæresis fuit sententialiter & publice per nos de ipsorum fratrum consilio condemnatus. Postmodum vero idem Ludouicus præmissis excessibus & criminibus detestabilibus non contentus, sed tamquam obstinatus in malum, & velut demersus in desperationis laqueum, cōtinue conatus suos dirigens ad peiora, imperialis solium dignitatis de facto, non sine magna infania & temeritate damnabili, vsurpare præsumpsit, se ad illud per illos quibus non competeat, faciens, ac si ius sibi competeret, coronari, & ad offendendum ecclesiam sanctam Dei, eiusque fideles & deuotos, in Italia partibus, (in quibus ausu nefando contra prohibitionem remansit ecclesiæ) nihilo minus se attingens, nonnullas ciuitates & loca partium prædictarum, quæ sibi non adhæserant, deuastauit horribiliter & immaniter, ac nonnulla ex ipsis ad tantam inopiæ & paupertatis egestatem deduxit, quod etiam per tractum longissimi temporis adicere non potuerunt vt resurgant. Iura insuper & bona imperii dilacerando continue, deuotos & fideles ecclesiæ persequendo crudeliter, & quantum in eo fuit, de illis partibus effugando; & demum nequitia sua virus conceptum euomens, ad subuertendum prorsus fidem catholicam, & scindendum dominicam inconsutilem tunicam, in diuinæ maiestatis opprobrium, totiusque cœtus fidelium scandalum, periculum & contemptum, execrandis factionibus velut membrum satanæ se disponens, associatis sibi quibusdam suis nequam complicibus, Petrum de Coruaria, virum vtique scandalosum & perfidum (qui olim dimissa vxore sua legitima, cui pluribus annis tam in lecto, quam in mensa cohabitauerat, fratrum Minorum assumens præter vxoris eiusdem consensum habitum, & pro fratre Minore se gerens; quique ministro suo prouinciali Romano inobediens, per ipsum fuit pronuntiatus in excommunicationis incidisse sententiam, mancipandus carceri) in antipapam assumpsit, procurans quod idem Petrus sic delusorie & damnabiliter in anti-

papam assumptus, pseudocardinales & notarios, ac officiales alios iuxta morem quem seruat Romana curia, constitueret, aliaque nonnulla præsumeret cunctis catholicis detestanda; synagogam autem huiusmodi diebus congregatam aliquibus, virtutum Dominus misericorditer subito dissipauit. Nos qui omnia per eosdem Ludouicum & Petrum attentata circa præmissa, vel præmissorum occasionem, vel eorundem aliqua de fratrum eorundem consilio, nulla, cassa, & irrita merito duximus declaranda; præfatum Ludouicum tam ex prædictis, quam aliis diuersis capitulis, multis respersum hæresibus, tamquam hæreticum & schismaticum manifestum, de hæresi & schismate, de fratrum ipsorum consilio nihilo minus condemnantes, aduersus eum pœnas infligendo varias, & etiam declarando ipsum incurrisse inflictas, & comminata, sicut in diuersis processibus nostris supradictis de prædictorum fratrum consilio solenniter habitis, plenius continetur. Sane quod fide digna multorum relatio ad nostrum nouiter deduxit auditum, quod idem Ludouicus, nondum in eo igne auaritiæ & ambitionis extincto, sed potius flatu diabolico inflammatus, ad ciuitatem contulit Tridentinam, vbi suis complicibus conuocatis, satagit ordinare, quod sicut in partibus Italiæ supradictis iura vsurpauit imperii, fideles turbauit, eorumque deuorauit substantias, & consumpsit; sic & in Alemanniæ partibus damnandum suum in hac parte desiderium valeat adimplere, ac varios officiales vel ministros ad easdem partes Alemanniæ disposuit propter hoc destinare: Nos tantis malis & periculis iustis obuiare remediis cupientes, præfatum Ludouicum per hoc edictum nostrum publicum, cum ad eum pro faciendis sibi monitionibus & inhibitionibus huiusmodi non sit tutus accessus, mora que pericula varia comminetur, præfente hac multitudine copiosa fidelium monemus, & eidem sub excommunicationis pœna, nec non sub pœnis aliis tam spiritualibus, quam temporalibus in eundem inflictis hæctenus, (quas pro repetitis haberi volumus, quibusque ipsum subiaccere decreuimus, si contrarium fecerit, ipso facto) inhibemus & mandamus expresse, ne vltius de administratione regni Romani vel imperii se quomodolibet intromittat, nec se regem vel impera-

pera-

peratorem nominet, nec ab aliis faciat, quantum in eo fuerit, nominari; nec sub nomine huiusmodi vel alio quocumque, pro dictorum regni & imperii negotiis, ad Alemanniam vel aliquas partes alias, aliquem vel alios destinare præsumat; nec vicariatus, vel alia quæcumque officia, quibusuis nominibus nuncupentur, concedat, seu committat alicui vel aliquibus, nec etiam in illis partibus vel aliis iura vel bona regni vel imperii quomodolibet occupet vel pertractet, fidelesque non turbet ecclesiæ & imperii, aut molestet. Vniuersis nihilo minus & singulis prælatis & personis ecclesiasticis, sæcularibus & regularibus, cuiuscumque præminentiam, dignitatis, ordinis, status vel conditionis existant, etiam si patriarchali, pontificali, aut maiori seu inferiori præfulgeant dignitate, nec non regibus, ducibus, principibus, marchionibus, comitibus, baronibus, nobilibus, potestatibus, capitaneis, rectoribus, & aliis dominis temporalibus, aliisque personis singularibus quibuscumque, ac communitatibus, vniuersitatibus, ciuitatibus, castris, opidis, villis & locis, sub excommunicationis in personas singulares, & interdicti in terras, ciuitates, castra, opida, & loca ipsorum, ac vniuersitates, communitates & collegia, nec non priuationis dignitatum, personatum, officiorum & beneficiorum ecclesiasticorum dictorum prælatorum & personarum ecclesiasticarum, ac tam illorum, quam aliquorum quorumcumque priuilegiorum apostolicorum & imperialium, feudorum, bonorum, honorum, officiorum, quæ a Romanis vel ecclesiis aliis, seu imperio obtinet, ac liberratum & immunitatum quarumlibet pœnis, inhibemus districtius, & mandamus, ne vicariatus, vel quodcumque aliud officium, vel administrationem huiusmodi, quocumque nomine nuncupetur, recipiant ab eodem, vel alio, seu aliis, eius auctoritate vel nomine, vel mandato; & si forsan officium vel administrationem huiusmodi receperunt, statim illud vel illam, postquam præsens processus ad eorum notitiam peruenerit, vel per eos steterit, quo minus peruenire potuerit, dimittere non postponant, illud vel illam nullatenus vltius resumpturi: neve præfato Ludouico aut complicitibus, fautoribus, vicariis, ministris vel officialibus eiusdem quomodocum-

que nuncupentur, pareant in aliquo, vel intendant, nec eos, vel aliquem ipsorum recipiant vel admittant, aut de iuribus & prouentibus quibuscumque ad regnum Romanum vel imperium spectantibus respondere, vel alias eis impendere auxilium, consilium vel fauorem, directe vel indirecte, publice vel occulte, præsumant. Alioquin personas singulares quascumque ecclesiasticas & sæculares, cuiuscumque sint præminentia, conditionis & status, ecclesiastici vel mundani, excommunicationis; terras vero, ciuitates, castra, opida, & loca, nec non vniuersitates, communitates & collegia, quæ contra inhibitionem & mandatum nostrum huiusmodi aliquid facere vel attentare temere præsumserunt, interdicti sententias, quas ex nunc proferimus; nec non personas ecclesiasticas, (præter patriarchas, archiepiscopos & episcopos) priuationis omnium dignitatum, personatum, & aliorum beneficiorum suorum ecclesiasticorum, cum cura vel sine cura, & inhabilitationis pœnam ad ea & similia in posterum obtinenda, incurrere volumus ipso facto: ad priuationem dignitatum & prælaturarum dictorum patriarcharum, archiepiscoporum & episcoporum, ac inhibitionem ad ea & similia obtinenda, nec non [nec] priuilegiorum quorumcumque apostolicorum & imperialium, ac feudorum, bonorum, honorum, libertatum, quæ ipsi & quicumque alii clerici vel laici, a Romana, vel quibusuis aliis ecclesiis, seu imperio quomodolibet obtinent, ac libertatum & immunitatum, tam contra ipsas, quam alias quascumque personas ecclesiasticas & sæculares, cuiuscumque status vel conditionis existant, & alias spirituales & temporales pœnas & sententias, de quibus nobis videbitur, infligendas seu inflictas, declarandas iuxta delictum, contumaciam & excessum cuiuslibet, si quando, & quotiens opportunum cognouerimus, communiter vel diuifim, absque monitione & citatione alia nos processuros apertius prædicentes; non obstantibus fidelitatis, & quibusuis aliis iuramentis, per quæ ipsi, vel eorum aliqui, dicto Ludouico sese quomodolibet astrinxissent, ac confederationibus, societatibus, & ligis cum eodem, seu alio vel aliis, nomine suo, vel mandato per quascumque personas singulares, ecclesiasticas vel sæculares, aut

communitates seu vniuersitates, collegia, contractis seu initis sub quacumque forma seu expresse verborum; etiamsi pœnarum adiectionibus, aut iuramentorum præstationibus, vel quacumque alia firmitate vallatæ fuissent; vtpote in Dei contumeliam, contra bonum pacis, ac in derogationem honoris & status sanctæ matris ecclesiæ, & in præiudicium reipublicæ, animarumque periculum, cum hæretico excommunicato præsumptas temere: quæ omnia per processus nostros alias nulla, cassæ & irrita declarauimus, & adhuc etiam declaramus, & quatenus de facto processerunt, cassauimus, annullauimus & irritauimus, & nunc ex superabundanti cassamus, annullamus & irritamus; etiamsi post dictos processus aliqua talia fuerint attentata, iuramenta dissoluentes huiusmodi, & pœnas omnes & singulas super prædictis vel ea tangentibus adiectas quomodolibet relaxantes de plenitudine potestatis. Volumus autem, & auctoritate apostolica nihilo minus decernentes, quod processus noster huiusmodi præfatum Ludouicum, & alios quos tangere dinoscitur, apprehendat & artet, ac si eisdem personaliter & singulariter publicatus & intimatus sollemniter extitisset, constitutione quacumque contraria per prædecessores nostros Romanos pontifices edita non obstante. Vt autem processus noster huiusmodi, & omnia in eodem contenta ad eiusdem Ludouici & aliorum quorum interest, communem notitiam deducantur, chartas siue membranas processum continentes eundem, in eodem, Auinione appendi vel affigi ostiis seu superliminaribus faciemus, quæ processum ipsum suo quasi sonoro præconio & patulo iudicio publicabunt; vt idem Ludouicus, & alii quos processus ipse contingit, nullam possint excusationem prætere, quod ad eos non peruenerit, vel quod ignorarint eundem: cum non sit verisimile, remanere quoad ipsos incognitum vel occultum, quod tam patenter omnibus publicatur. Datum Auinione quinto Kalendas Februarii, pontificatus nostri anno 14. Volentes itaque dictum processum & contenta in eo, vt plenius innotescant partium earundem fidelibus; ac ipsi, ne per eundem Ludouicum, suosque sequaces, complices & ministros infician-

tur, decipiantur, aut opprimantur, seu pœnis & sententiis per processum ipsum inflictis & comminatis inuoluantur, sibi prouidere valeant cautius, & ne prætere super his valeant ignorantiam, in eisdem partibus solenniter publicari; fraternitati tuæ per apostolica scripta in virtute obedientiæ districtius iniungendo mandamus, quatenus per te vel alium, seu alios religiosos & sæculares, de quibus tibi videbitur, processum eundem, & omnia, & singula quæ continentur in eo, in locis & ecclesiis tuarum ciuitatis & diœceseos, de quibus expedire videris, eis expositis in vulgari, nihilo minus vt clarius intelligantur, publicare solenniter, ipsumque Ludouicum excommunicatum, hæreticum & schismaticum, singulis diebus festiuis & dominicis publice studeas nuntiare: Nos de publicatione huiusmodi per instrumenta publica, principium & finem præsentium continentia, rediturus quantocius poteris nihilo minus certiores. Datum Auinione tertio Kalendas Februarii, pontificatus nostri anno xiv.

CONCILIVM RAVENNATE IV.

ANNO
CHRISTI
1317.

CELEBRATVM BONONIÆ,

Anno Domini mcccxvii. tempore Ioannis papæ XX.

TITVLI CAPITVLORVM.

I. <i>Quod episcopus ponat æconomum ad custodiam rerum vacantium ecclesiarum.</i> II. <i>Quod nullus præsumat in spiritualibus ministrare, nisi prius ab episcopo loci sibi fuerit animarum cura commissa.</i> III. <i>Quod quilibet se faciat promoueri infra annum ad ordinem, quem requirit beneficium suum.</i> IV. <i>De vita & honestate clericorum, & ornatu eorum.</i> V. <i>Quod nullus de cetero recipiatur in canonicum cathedralis ecclesie, vel in monachum, seu fratrem alicuius monasterii, seu re-</i>	<i>gularis ecclesie, sine licentia speciali sui ordinarii.</i> VI. <i>Quod nullus recipiatur in aliquo monasterio, seu regulari loco, per potentiam laicorum.</i> VII. <i>De denuntiatione fienda metropolitano de beneficiis vacantibus, ad eum deuolutis.</i> VIII. <i>Quod certus canonicorum numerus statuatur in ecclesiis cathedralibus & collegiatis, vbi non est ab antiquo statutus.</i> IX. <i>De clericis non residentibus.</i> X. <i>De quotidianis distributionibus.</i> XI. <i>De censibus & collectis imponendis.</i>